

Vlaštofka

PODZIMNÍ ČTENÍ V LOUVRE
Report z literární soutěže včetně
nominované povídky A. Šimerkové
ČTĚTE NA STRANĚ 4

**PODMOŘSKÝ BIZAR ANEB TO
SNAD NEMYSLÍTE VÁŽNĚ**
Delfiní psychadelie v Rubínu
ČTĚTE NA STRANĚ 3

Letošní volby považují za přelomové v porevolučním období a dokazuje to i na naše poměry vysoká volební účast. Politická situace v naší zemi donutila přijít k hlasovacím urnám i ty, pro něž spolurozhodování o budoucnosti naší země skrze politickou moc nebylo nikterak zásadní, včetně několik mých přátel, kteří se posledních voleb zúčastnili naposledy před 12ti lety. I přesto pro mě zůstávají výsledky

sečtených hlasů přinejmenším znepokojivé. Mají-li být totiž odrazem nálad ve společnosti, pak si nejspíš jistá, zda-li chce být takové společnosti součástí. Společnosti, v níž nebyvalý úspěch zažívá pro korupci trestně stíhaný oligarcha a bývalý příslušník Stb, který svůj předvolební program postavil na slibech očistit tuzemskou politiku od nekalých praktik za účelem dosažení vlastních zájmů, spolu

s jedinci, kteří šíří ničím nepodloženou xenofobii a strach. Ne každému byla dána možnost učit se kritickému myšlení a schopnostem činit svá rozhodnutí na základě zasazení problémů do širších souvislostí, proto se nezlobím na voliče, ale na ty, kteří tuto jejich nekompetenci zneužívají a schovávají se za hrdá slova nacionalismu, společného prospěchu a cílených kampaní jen proto, aby se dostali

k orwellovským korytům. Možnou cestou, jak tomu zabránit, je snažit se měnit pedagogické přístupy a vést mladé k co nejvyšší míře schopnosti nahlížet na okolní svět kriticky, ze všech možných úhlů. Protože kolik je na světě lidí, tolik je úhlů pohledu, na nás je přistupovat k nim s respektem a hledat v nich to, na čem můžeme společně stavět, než v čem se rozcházejí.
Martina Feuersteinová

VOLBY 2017

Volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu proběhly 20.-21. října na celém území České republiky.

Dříve než se dostaneme k jádru věci a výsledkům samotných voleb, měli bychom vědět něco o tom, jaká vůbec byla situace před volbami a zdali dopadly podle očekávání.

Od minulých voleb, které proběhly v roce 2013, se toho spoustu změnilo. Zažili jsme neuvěřitelně rychlý ekonomický růst a dosáhli jsme nejnižší nezaměstnanosti v rámci EU.

Co se týče předvolebních průzkumů, odhadovaly správně vítěze hnutí ANO 2011. S umístěním ostatních tak úspěšné nebyly. V roce 2015 by druhé místo obsadila vítězná strana z roku 2013 ČSSD, která měla mít 10% náskok nad třetím a čtvrtým místem, a to stranami ODS a KSČM. V roce 2016 se odhady téměř nezměnily, ale začátkem roku 2017 výrazně vzrostla podpora České pirátské strany a hnutí SPD. Naopak TOP 09 a KDU-ČSL si výrazně pohoršily.

VOLIČI

Voliči přicházejí k volbám v místě bydliště, případně musí zažádat o voličský průkaz, pokud nejsou v té době v místě trvalého bydliště. Lidé žijící v zahraničí tento rok volili kandidáty Středočeského kraje

(kraj se vždy losuje) na zastupitelských úřadech ČR. Většina voličů se rozhoduje až v týden před volbami. Desetina cestou do volební místnosti nebo až přímo u volební urny. Volební průzkumy sleduje zhruba polovina voličů, ve věku od 45 do 60 let, nejčastěji muži s vysokoškolským vzděláním.

JAK TO DOPADLO?

Vítězem letošních voleb do Poslanecké sněmovny se stalo podle očekávání hnutí ANO 2011, které získalo necelých 30 % hlasů, tedy 78 mandátů. Velkým překvapením bylo druhé místo ODS, která získala přes 11 %, a ve sněmovně jí tak připadlo 25 poslaneckých křesel. Na třetím místě se umístila Česká pirátská strana, což je považováno za její velký úspěch, a to proto, že se do Poslanecké sněmovny dostala historicky poprvé s necelými 11 %. Těsně za Piráty se umístilo hnutí SPD Tomia Okamury. Obě strany získaly po 22 mandátech. Nad limitem 5 % skončily strany KSČM, ČSSD, KDU-ČSL, TOP 09 a STAN. Kandidovalo 31 stran a hnutí, 20 z nich dostalo méně než 1% hlasů. K volbám přišlo necelých 61% registrovaných voličů.

A CO BUDE NÁSLEDOVAT?

V úterý 31. října pověřil prezident Miloš Zeman předsedu vítězného hnutí Andreje Babiše sestavením české vlády.

foto: Česká televize

Na rozdíl od svých předchůdců Zeman nevyžaduje podmínku nadpoloviční většiny hlasů v Poslanecké sněmovně. Lídr strany Andrej Babiš krátce po volbách naznačil, že by rád vytvořil koalici s ODS, s kterou by dohromady vytvořil nadpoloviční většinu 103 poslanců. Do dnešního dne ODS jakoukoli spolupráci s ANO odmítá. Protože žádná strana neměla zájem o vytvoření koalice, ANO začalo uvažovat o menšinové vládě. Hodlá navrhnout program, se kterým by alespoň částečně souhlasily i ostatní strany, a podpora jejich návrhů by se tak stala jednodušší. Jediná KSČM by menšinovou vládu hnutí podpořila, ale jen pod podmínkou, že dojde ke zdanění církevních restitucí. S tímto bodem se hnutí ANO ztotožňuje. O podpoře menšinové vlády dále uvažují Piráti a SPD, ovšem podmiňují

svoji podporu shodnými body programu. Vádí jim také trestní stíhání samotného budoucího předsedy vlády Andreje Babiše a jeho zástupce Jaroslava Faltýnka.

OSMÉ VOLEBNÍ OBDOBÍ 2017-2021

Předsedou Poslanecké sněmovny byl zvolen 22. listopadu Radek Vondráček z hnutí ANO. Tentýž den byl ustaven mandátový a imunitní výbor, jeho předsedou byl zvolen Stanislav Grospič z KSČM. Sněmovna se rozhodla, že bude mít pět místopředsedů, zatím byli zvoleni čtyři. Druhá schůze bude zahájena 28. listopadu.

autor článku:
VERONIKA VEVERKOVÁ

17. 11.

Letošní pátek 17. listopadu nabídl opět velké množství událostí, kterých jsme se mohli zúčastnit, a poklidně si vychutnat tento významný den.

Mezi největší akce patří bezesporu Korzo národní, které se tento rok konalo již počtvrté, a mám dojem, že pokaždé se stále větším a větším úspěchem. Jedná se o akci, během níž je uzavřena celá ulice Národní (od Národního divadla až k obchodnímu domu My).

Dvakrát za den se konala pietní akce, během níž se lidé sešli u Národního divadla a v průvodu se společně s orchestrem a sborem vydali ke Kaňovu domu, kde se položili věnce, zapálili svíčky a zazpívala se hymna. Velmi jsem uvítala nápad s tramvajemi číslo 39 a 89, z nichž v každé probíhalo povídání a promítání k událostem listopadu daného roku a byla k prohlédnutí i spousta fotografií. Po celé Národní byly taktéž různé stánky neziskových a jiných organizací a také hudební stage, na kterých hrála celý den široká škála interpretů a oživovala tak

foto: Karolína Hedlová, třída 2.P

pulzující ulici ještě více. Další známou akcí byl Koncert pro budoucnost na Václavském náměstí. V bohatém programu se střídali více i méně známí hudebníci a kapely s řečníky, z nichž každý pojal svých několik minut trochu jinak, nicméně ze všech mluvilo odhodlání a snaha lidi ujistit o tom, že svoboda není samozřejmá, a nahodit v nich otázky typu "Jsme svobodní opravdu všichni?" nebo "Co je vlastně svoboda?" A všichni sdělovali své názory na politiku, politiky a současné dění.

Hudba a proslovy byly i na Albertově a mezi další akce patřil i satirický průvod Sametové posvícení, který budil velkou pozornost po celém centru Prahy.

Těší mě, že se lidé rozhodli slavit svobodu bez protestů a demonstrací, ale naopak ji využít a uspořádat tolik skvělých akcí. Je velice důležité si uvědomit, že svoboda není samozřejmá.

autor článku:
KAROLÍNA HEDLOVÁ
třída 2.P

ilustrace: Magdaléna Rajchlová

ilustrace: Magdaléna Rajchlová

ilustrace: Magdaléna Rajchlová

Čím (kým) chcete být?

Kdy naposledy se Vás na tuto šilenou věc někdo tázal? Ano, myslím tím přesně ten dotaz, který všem studentům nahání husí kůži po celém těle. A tak se Vás zeptám teď i já, kterou tato otázka děsí stejně jako každého druhého člověka (možná že i Vás, milý čtenáři). Čím chcete být?

Vzpomínám si na bezstarostná léta v mateřské školce, kdy mým největším cílem bylo postavit nejvyšší komín z kostek, a byla jsem si docela jistá, že ze mě jednoho dne bude letuška. Líbily se mi ty šátky, které nosí, a tak, asi jen z čistého rozmaru, jsem každému s úsměvem na rtech tvrdila, že se jednou takovou letuškou stanu. Proč to rozhodování nemohlo jenom zůstat tak jednoduché. Achjo! Potom přišla základní škola a moje suverenita ohledně budoucího povolání byla ta tam. Člověk si v tomhle věku začne dělat první idoly a vzory. Chtěla jsem být učitelka, protože mě lákala práce s dětmi? Dost pravděpodobně v jeden moment ano, tedy alespoň do té doby, než přišel druhý stupeň. Chtěla

jsem být lékařka, protože to dělala moje mamka? Taky. Zpěvačka nebo herečka, protože jsem to viděla všude okolo mě? Samozřejmě! A tak jsem základní školu opouštěla v deváté třídě s tím, že ze mě jednou bude psycholožka, protože chci pomáhat lidem. Teď jsem na gymnáziu. Mám dva roky před maturitou a volbou budoucí vysoké školy. Absolutně nevím, co chci jednou v životě dělat. Ze všech stran slyším, že někdo chce být doktorem nebo právníkem. Politikem nebo podnikatelem. Já v tom ale slyším něco jiného: chci být bohatý a úspěšný.

Motivace dobrého skutku pomíjí v ten moment, kdy si uvědomujeme, v jak moc materialistickém světě to vlastně žijeme. Nechci tvrdit, že každý se honí za finančním oceněním a kašle na ten požitek, zas takový pesimista nejsem. Ale přiznejme si, že na tom něco málo pravdy bude. A proto se můj dotaz z "Čím chcete být?" mění na "Kým chcete být?" Jelikož to mi přijde jako mnohem zajímavější otázka,

která je v neposlední řadě o to důležitější.

Pro jednou zapomeňme na budoucnost omezenou na povolání a pojďme se na to podívat z trochu jiného úhlu. Chcete být dobrým člověkem? Chcete být šťastným člověkem? Chcete být člověkem, který něco změní? Bože, to je poté naprosto úžasné, krásné a nesmírně výjimečné! Tak za tím pěkně prosím jděte s plným nasazením a ten svět bude hned o něco lepší místo. Tyhle cíle jsou ale o něco náročnější než třeba to, když je vaším cílem finanční zabezpečení. Loterii může vyhrát každý.

Já chci být člověkem, který je spokojený hlavně sám se sebou. Protože, ať už to teď bude znít jakkoliv jako klišé, o tom to vlastně je, mít se alespoň trochu rád. Člověku se pak ta láska snadněji rozdáva do okolí. "Selflove" je obecně velkým trendem internetu, ale mít se doopravdy rád, zabere přece jenom o něco více času než pět vteřin na natukání hashtagu s tímto heslem. Mým druhým

přáním je být člověkem, který se nevzdal nikdy svého snu, ať už sebevíc banálního. Je moc důležité mít takový sen (či cíl, je-li libo). A u tohoto bodu platí, že čím více, tím lépe. Tak moc pěkně prosím, abyste ten svůj sen (sny) pořádně opatrovali a za žádnou cenu se ho (jich) nevzdávali.

Zastavte se tedy na malou chvilku ze svého denního spěchu a zamyslete se, čím chcete být. Pořád stejně děsivá otázka jako na začátku, já vím. A tak až se Vás příště někdo zeptá, CO v budoucnu budete, odpovězte mu, KDO v budoucnu budete. To je totiž mnohem důležitější. Pokud jste doufali, že tu najdete nějakou odpověď na to, čím se stát, pak se moc omlouvám, ale nezužefte, nejste v tom nevěděni sami. Takových jako vy jsou na světě milióny a já jsem mezi nimi taky.

Tak tedy: Kým chcete být?

autor článku:
BŘEZINOVÁ PETRA
třída 2.P

Podmořský bizár aneb To snad nemyslíte vážně

ilustrace: Magdaléna Rajchlová

Drahá Báro, nevím jak ty, nicméně já mám tu scénu pořád před očima. Pravda, všechno bylo natolik neskutečné, že ani sama nevím nakolik si můžu být jistá. Velkému plátnu, které se táhne v pozadí celé scény, vévodí delfini v téměř životní velikosti. Po levé straně něco jako vyvýšená postel a pódium v jednom. Vůči tomu nepatrný nafukovací bazének uprostřed. Pro umocnění myšlenky podmořského světa (a užívání drog?) se těsně před první řadou sedadel vlní jemná průhledná záclona, vrhající celou scénu do mlhavého oparu. První dojmy jsou smíšené, říkám si: „Co mě může ještě překvapit?“, nebude

toho málo. Divoká šedesátá léta v Americe měla vskutku co nabídnout. Mimojiné příběh Margaret Lovattové, která si vytvořila velmi blízké pouto k Peterovi. Na tom by nebylo nic zvláštního, jen kdyby byl Peter rodu Homo Sapiens. Kdo nevěděl, do čeho jde, musel mít zpočátku pocit, že se ve sklepním prostoru A studia Rubín uvolňují nějaké halucinogenní látky. Přiznám se. Stejná myšlenka proběhla hlavou i mně. I přes Tvoje varování to bylo víc, než jsem čekala. Surrealistické, úderné a v neposlední řadě za hranicí společnosti přijímaných norem. Jak působila scéna a příběh

na tebe? Těším se na odpověď.
Tvá Aduš

Drahá Áďo, mám radost, že ona spektakulární atmosféra Rubínu tě pohltila se vším všudy, jak lze z Tvého dopisu vyčíst. Pro mě byla při prvním zhlédnutí tahle inscenace jakýmsi zjevením. Po celou dobu si člověk snaží utřídit myšlenky a průběžně si dělat místo na zpracovávání dalších podnětů přicházejících z jeviště. Velmi oceňuji také výběr hudebního podkladu. Bobby Vinton zkrátka nezklame. Scéna, o které si se už zmiňovala, mi přijde velice sugestivní. I přes opravdu malý sklepní prostor mám jako divák pocit, že sedím v akváriu. A to se mi líbí. A ještě jedna věc, mám ráda, když je něco barevné, leské a třípytivé, takže postava/y Tomáše Kobra mi působí skutečné potěšení. Jeho bizarní výstupy z Radia Hustler či Atlantického Radiožurnálu s pořadem To snad nemyslíte vážně... Geniální. Co by mě ale zajímalo, je Tvůj pohled na herecké výkony. Jak se díváš na výkon Václava Neužila v roli delfíniho samce? Musí to být dost náročné převtělit se do jiného živočišného druhu, nemyslíš? Zdraví Tvá Baruš

Supr čupr Báro, nezbyvá mi, než s tebou souhlasit. Atmosféra, hudba, scéna, prostor, to všechno je v báječné symbióze. A herecké výkony jsou jen trešničkou na dortu. Oddaný delfín Peter v podání Václava Neužila je prostě výjimečný. Celý večer brilantně vystihovat

jednoho ze zástupců čeledi delfinovitých chce rozhodně kuráž. Lenka Krobotová jako houževnatá Margaret, co se snaží naučit Petera mluvit, také exceluje. Stejně je to minimálně úsměvné. Sedíme v komorním sklepení, a přitom jsme v akváriu. Na jednu stranu paradox, na druhou to docela dává smysl. Jakým okem se na to díváš ty? Měj se Aduš

Milá Áďo, mé oko, vlastně obě oči, jsou také nadmíru spokojené s tím, co viděly. Musím říct, že mám vážně radost, že takový divadelní prostor v Praze existuje. Zároveň si ale uvědomuji, že je to právě ona výjimečnost, jedinečnost, která způsobuje tak intenzivní pocity a zážitky. Opravdu si nejsem jistá, zda by lovestory Petra a Margaret zasáhla diváka na větším jevišti. Nejspíš ne. S pár desítkami diváků v hledišti a těsným kontaktem s nimi totiž dokáže vytvořit něco, co se dá na galeriích velkých divadel prožít jen stěží. S pozdravem Baruš

Absence pravidel v užití mezer v korespondenci odráží celkový dojem z představení (pozn. autorek).

autor článku:
BARBORA SEDLÁKOVÁ

autor článku:
ADÉLA VOLDRÁBOVÁ

Cesta do hlubin študákovy duše

I když... Poslední dobou přemýšlím, jestli si študák vůbec může dovolit nějakou duši mít. A jestli ji vlastně potřebuje. Má přeci mozek, ne?

To mu stačí, pokud ho teda umí používat, což je věc docela jiná. Ale když tohle všechno v té hlavě klapne, nikdo už nic dalšího ohledně studentů neřeší. Jo, jen abychom si tenhle článek předem uvedli na pravou míru - nejedná se o kritiku, ale čistě o konstatování pravdy (což lidi často a rádi slučují). A o co že vlastně jde? Nejprve si shrneme, jak by měl vypadat takový dokonalý student. Měl by mít slušné známky, dělat všechny domácí úkoly a připravovat se na každý předmět a na každou

hodinu, protože kdykoli může přijít nějaké to zkoušeníčko, že? Co na tom, že ten den píše ještě dva testíky, stejně by se měl na ten poslední zápis podívat a těch pět šest stránek se naučit... Tohle všechno je ale samozřejmost. Jdeme dál. Aby byl vidět skutečný zájem o studium, je potřeba věnovat se něčemu navíc, to znamená nad rámec. To nevadí, že ten rámec doslova praská ve švech... Většina lidí ví taky to, že je zdravé sportovat, takže většina z nás, studentů, vyběhne v pět ze školy a vyrazí rovnou na trénink. Po cestě tam se "naučí" na ten test, co se píše už druhou hodinu, po cestě domů na ten, co přijde až hodinu pátou. No a ten zbytek... Tak upřímně: v prvéku si to přečtete

ráno v tramvaji, na začátku druháku to projdete před hodinou, a o ve třetáku to necháte náhod. Čtvrták můžeme vynechat úplně. V pátek by se měl dobrý student hodit do gala a vypravit se za kulturou. Třeba do divadla. Tak jo, a teď co s tou duší? Tenhle kolotoč zvládne i robot a duši k tomu nepotřebuje. Ta naše studentská duše plápolá možná jenom díky tomu tréninku a to divadlo, aspoň podle mě, je taky fajn. Jenže by to bylo o hodně lepší, kdybych nemusela přemýšlet, co všechno kvůli tomu nestihnou. Představa víkendu mě pak totiž trošičku znepokojuje. Už v úterý... Možná by bylo fajn, kdyby se nám do těch dušiček občas někdo podíval. Třeba by tam

našel, že o víkendu si chceme večer vyjít nebo třeba odjet někam pryč. Někam, kde nemůžeme udělat ten úkol na pondělí. Proto se někdy stane, že člověk něco nemá nebo se mu tak trochu nepovede test - každý musí někdy udělat dušičce radost.

Just in a nutshell: chtěla jsem tím říct, že nejde stíhat ÚPLNĚ všechno. Skloubit školu, sport a osobní život občas vyžaduje selekci. A žádná není špatná, jen má každý svoji, která se liší od těch ostatních. Některé věci jsou zkrátka důležitější než jiné...

autor článku:
JOHANA VENDLOVÁ
třída 3.M

Podzimní čtení v Louvre

Pátek 11. 11.

Zatímco většina z vás se musela potit v lavicích při testech anebo si čmárat do sešitů během ne úplně zábavné výuky, my, Anička, Anička a Emička, jsme se zúčastnily příjemného přátelského posezení v Louvre. Doprovod nám dělala paní Feuersteinová a společně jsme si to náramně užily, jak by řekla Anička: "Byla to sranda." A má pravdu.

Sešly jsme se před kavárnou přibližně čtvrt hodiny předem, zapsaly se a usadily. Abych vám to celé trochu přiblížila, tak PPP (příjemné přátelské posezení)

aneb Podzimní čtení v Louvre je každoroční literární soutěž, jejíž hlavním porotcem a zároveň lákadlem je Michal Viewegh. Soutěž pořádá Gymnázium Nad Štolou a účastní se jí další čtyři prestižní pražská gymnázia (Na Zatlance, Voděradská, Elišky Krásnohorské a Budějovická). Téma soutěže vybírá pan Viewegh a studenti na dané téma píšou krátkou povídku. V Louvru se potom koná finále, kterého se účastní dva studenti z každého gymnázia, ale jelikož se letos více profesorů nemohlo rozhodnout, z několika škol

vyslali zástupce tři, jako i naše paní ředitelka.

Během příjemného dopoledne studenti čtou své povídky, snídají a součástí je i zábavný program. Na závěr porotci vyberou ty nejlepší a ti budou mít dobrý pocit, všichni zúčastnění dostanou knížku. Jak to ale proběhlo doopravdy? Bohužel vám musím říct, že jsme se, bohužel, ani jedna z nás nezúčastnila, přestože podle našeho přesvědčení jsme se umístit mohly... Samozřejmě nejde o to vyhrát, ale zúčastnit se, že jo. Naším odborným literárním okem jsme

zhodnotily, že povídky, které byly přednesené a umístily, byly hodně pohádkové, měly šťastný konec a byly dost moralizující. Mně osobně se líbila jen jedna, která nepocházela ze Zatlanky, a myslím, že holky na tom budou obdobně. Pokud jste se chtěli zúčastnit, ale vaše povídka nebyla vybrána, nezužefejte, za rok už tady ani jedna z nás nebude, tak budete mít šanci.

autor článku:
EMA BARTALSKÁ
třída 3.M

foto: Anna Šimerková

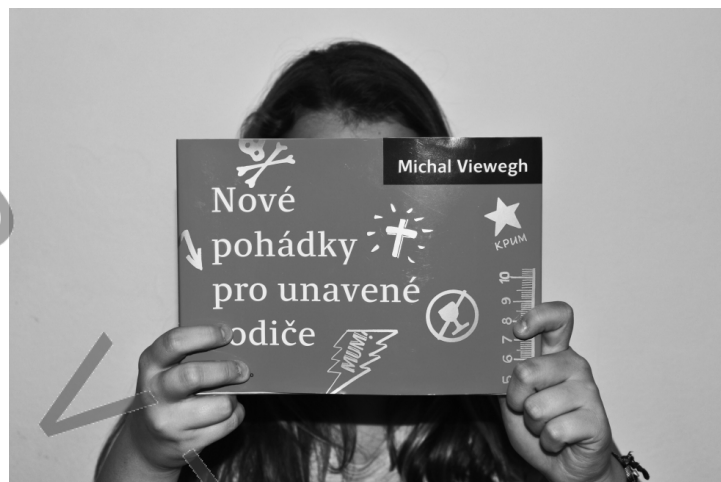

foto: Anna Šimerková

Tinder není kinder aneb o veřejném soukromí a soukromé veřejnosti

Pátek 20. října 2017 13:03
"Jste obviněn z neoprávněného nakládání s osobními údaji, výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií a z jejího šíření."

Udělá se mi blbě.

"Vše, co zde řeknete, může být u soudu použito proti vám."

Sobota 29. října 2016 20:12
Objednal jsem si půllitr plzně, čistě jen protože pak působím líp. Vlastně bych si radši koupil něco v Lidlu za pár korun a vystačil bych si, ale bratr říká, že nejdůležitější je vypadat dobře. Vychcanej hajzl, to se mu to mluví. Zuby se mu lesknou na dvacet kiláků. Velký a rovný zuby. Žádný ošklivý břicho mu zatím taky nenarostlo, stejně tak žádný až nezdravě dlouhý tmavý chlupy všude po těle. A ženský ho chtějí. Jdou po něm jako svině. A matka ho měla vždycky radši. Bratr říká, že nejdůležitější je vypadat dobře. A má pravdu. Zavibruje mi telefon v kapse.

Aspoň něčím se pochlubím, když mi ještě nepřinesli výstavní pivko. Mobil mám dobrej, novej, velkej. Přesně takovej, jaký bych měl mít. Mám dost peněz. Bratr jich má víc. Vytáhnu telefon a rozsvítím obrazovku. Dvě zprávy, z toho jedna důležitější než druhá. A to myslím vážně. V životě mám momentálně dvě ženský. Mojí bývalou manželku, která se přestěhovala k mému bratrovi a po mně chce prachy, a proto jich mám méně než on. Je to zasranej koloběh. Zasranej koloběh. A ta druhá ženská je Anitka. Bůh ví, jestli je to její pravý jméno, ale já se taky nejmenuju Robert. A vlastně mi není šestadvacet, ale to nevdá, protože Anitě taky není devatenáct. Sedmnáct. Stejně jako Kristýně s Denisou. Pavlíně bylo dokonce šestnáct, ale prsa měla dospělý. A když říkám dospělý, myslím tím fakt vyvinutý. Řekl bych, že dostala nejvíc lajků ze všech a navíc se nejrychleji chytla. Otevřu tinder. Přejíždím palcem zleva doprava. Display už mám ohmatanej. Nekoukám jim do obličejů, to mě nebere, ale

spíš na věk. Rozhodně nechci, aby byly starý! Starý ženský prostě nikdo nechce. Povislý prsa a povislý zadky a povislý břicha. Nejdůležitější je vypadat dobře. Nejsem sekáč ani vetešnictví na to, abych prodával ošoupaný zboží. Navíc jsou levný. Starý ženský prostě nikdo nechce. Před týdnem mi psal Jarda, že by starou chtěl, ale Jarda je výjimka. Přestal s náma v sobotu večer chodit na pivo a místo toho doma kouká na porno. Se starejma ženskejma. A já mu říkám: "Jarouši, chlape, starou ti neseženu. Vzpamatuj se, chlape. Starý ženský prostě nikdo nechce" A nabídl jsem mu všechno mladý maso, co mám. Jedna fotka lepší než druhá. Se slevou, že jsme ty kamarádi. Ale nechtěl. Miládka mi přinese druhou plzeň. První už jsem stihl vypít, jak jsem s wipoval mezi holkama. Milada je relativně mladá. Mám ji rád, protože mě má ráda. Ale žárí na všechny moje holky. Říká, že nechápe, jak z nich můžu dostat všechny ty fotky. Jak mi můžou

věřit. A už vůbec, jak za ně můžu tolik dostat. Milada mi nevěří. Vůbec. "Mám sice křivý zuby a vychcanou rodinu, ale milión lajků", říkám jí. Vlastně ne já, ale Robert, ale na tom nesejde. Milada je mladá, ale má povislý prsa. Měl bych ji rád, protože mě má ráda i přes moje obchody. Ale není pěkná. Není. A nejdůležitější je vypadat dobře.

Pátek 20. října 2017 13:03
"Jste obviněn z neoprávněného nakládání s osobními údaji, výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií a z jejího šíření."
Udělá se mi blbě.
"Vše, co zde řeknete, může být u soudu použito proti vám."
Udělá se mi ještě hůř.
"Jste v pořádku? Nechočete vodu?"
"Je mi fajn."
Není.
"Nevypadáte vůbec dobře..".

(nominovaná povídka, pozn. redakce)

Anna Šimerková

Trh na Madeiře

Tržnice ve Funchalu

Roku 1425 založil objevitel ostrova Madeira Joao Gongaes Zarco na jeho jižním cípu malou osadu a nazval ji Funchal, podle fenyklu (portugalsky funcho), který se zde hojně vyskytoval. Jaké je to tam dnes?

Zarco vybral velice příhodné místo s dobrou strategickou polohou – osadu zasadil do přírodního amfiteátru hor nad zátoku. Z této vyvýšené pozice bylo vidět na kilometry daleko a obyvatelé se dokázali včas připravit na případnou

obranu před piráty. Útoky korzářů vyvrcholily roku 1566, kdy na ostrově pobili okolo 300 obyvatel. Díky obchodu s vínem a cukrovou třtinou Madeira velice rychle zbohatla a přistěhovala se na ni spousta nových obyvatel. Dnes ji trvale obývá 224 tisíc lidí, z toho polovina sídlí právě v hlavním městě Funchalu.

Funchal

Období rozkvětu v 15. století zanechalo na tváři města mnoho stop, zejména v architektonické podobě, jak v centru města, tak

i v okolí. Z vrchu Monte shlíží na město krásné vilky zvané quintas. Historické jádro města tzv. Zona Velha se nachází v jeho samotném středu. Tato oblast s věžemi a úzkými dlážděnými uličkami je prosycena nezaměnitelnou vůní minulosti s aromatem funchalských kaváren a restaurací. Atmosféru dotvářejí obchůdky s řemeslnými a uměleckými předměty. Mercado dos Levados Pro poznání pravého madeirského života musíme zavítat do tržnice Mercado dos Levados – tržnice pracujících.

Otevřeno má každý den, ale nejvíce živo je zde o víkend, kdy se do ní sjedou farmáři z celého ostrova a nabízejí svoje produkty, čerstvé a plné madeirského slunce. Tržnice je dvoupatrová zděná budova. U vchodu návštěvníky vítá mozaika z modro-bílých glazovaných dlaždic zobrazující dvě ženy v madeirských krojích, které „zvou“ návštěvníky do útrob budovy. Spodní patro je plné všemožných ryb a mořské havěti, naopak v horním patře se mísí vůně tropických květín, exotického ovce a zeleniny.

foto: Alena Tylšová, tkaničnice atlantská

foto: Alena Tylšová, Mozaika

foto: Alena Tylšová, Různé druhy banánů

Zelenino - ovocný trh

Minimálně pětina Madeiranů se živí zemědělstvím, tato práce ale není vůbec jednoduchá. Zemědělci budují na úbočích svahů terasovitá políčka, na kterých často hrozí sesuvy půdy. V tržnici nabízejí svoje výpěstky s pýchou a rádi každého nechají ochutnat. Trh vypadá jako malířova paleta, v proutěných koších jsou vedle sebe naskládány různé exotické plody, jako barvy na paletě mistra. Největší vzácností jsou madeirské banány, které jsou (pro Evropany) endemitem. Evropská unie zakázala jejich vývoz na kontinent,

protože nesplňují „normy“ (jsou kratší a sladší než ty jihoamerické). Narazit můžete také na maracujobanán. O co se jedná? Žlutý podlouhlý plod s dužinou maracuju. A posledním podivným sourozencem je ananasobanán. Samotný název už o všem vypovídá, banán skrytý pod slupkou podobnou ananasu.

Rybí trh

Na konci tržnice je omámený návštěvník probuzen ostrým závanem rybniny. Z horního patra má rybáře se svými úlovky jako na dlani. Většina turistů si na čerstvou tresku či tuňáka

zajde spíše do restaurace nedaleko, ale dostane zde poučnou lekci o kuchařích ryb. Každý rybář vybavený kily ledu kucha a porcuje svoje úlovky s neuvěřitelnou rychlostí a zručností. Zde můžeme spatřit další madeirský endemit. Ryba espada (tkaničnice atlantská) patří do řádu ostnoploutvých. Svými velkýma očima, ostrými zuby, hřbetní ploutví táhnoucí se od hlavy až k ocasu a roztrpeným ocasem vyvolává až strašidelný vzhled. Má stříbrné tělo a váží okolo pěti kilogramů, žije převážně v hloubce a k hladině vystupuje jen v noci. Její maso je velice kvalitní s minimem kostí. Proto je také velice oblíbená a Madeirané ji považují za svoje národní jídlo. Podávají ji s grilovaným banánem a maracujovou omáčkou. Na trhu se také objevují obrovští tuňáci, sardinky, tresky, mečouni a další ryby, nesmíme opomenout ani mořské plody!

Květinový trh

Květinářky v tradičních krojích nabízejí překrásné, čerstvé

květiny. Jejich vůně a vzhled každého doslova uhrane stejně jako kroje jejich pěstitelek, jeho nošení jim nařizuje zákon! Madeirské kroje jsou velice pestré. Ženy jsou oděny do kapucí, červené kamizoly a sukně se žlutými pruhy. Muži svoje kroje oblékají spíše na představení folklórních tanců. Mužský kroj se skládá z bílé košile a kalhot s červenými šerpami okolo pasu. Nejzajímavější na celém kroji je čepička s „anténkou“, která sloužila při průchodu tunelem levád. V místech se sníženým podhledem varovala a ochraňovala dotýčeného před zraněním hlavy. Boty jsou vyrobeny z volské a koží kůže. Množství nabízených květin je velké, nejžádanější květinou jsou orchideje, strelizie a kaly. A cena? Koupě jedné květiny odlehčí turistově peněženku o 4 až 7 euro.

autor článku:
ALENA TYLŠOVÁ

Mlhavá rána

foto: Katarina Kadijevic, třída IV.E

Na bázi snů

foto: Katarina Kadijevic, třída IV.E

foto: Katarina Kadijevic, třída IV.E

foto: Katarina Kadijevic, třída IV.E

Retrospektiva do sluncem prohrátých stop

foto: Lukáš Hanzlík

Mé léto bylo ve znamení divokých výletů a úniků z měst a občas i do jiných měst. Nohy stále někde putovaly a já bych se s vámi ráda podělila alespoň o některé střípky z mých cest.

V půli prázdnin jsem odjela s kamarádem na divadelní workshop do Brna, který nás oba plně zapráhl do svých mocných sil a my tak jako v omámení poznávali další zákoutí tohoto fascinujícího světa. Z Brna jsem se rozhodla započít svou skoro měsíční cestu stopem, při které jsem poprvé stopovala sama. S koncem workshopu začala má potulná pouť, kde hranice jsou dány pouze v našich myslích. I když to může znít přibarveně, na cestách jsem potkala opravdu moc hodné lidi a s mnohými jsem v kontaktu dodatečně. Mé nohy stopem navštívily třeba

parkovišti na lavičce před nonstop McDonalidem, navštívily domov jménem Lublaň. Sem jsme ve stejný den dorazili paralelně s kamarádem. Několik dní jsme spali ve squatu v budově pro imigranty, kde jsme byli s velice přívětivými Alžírany a Tunisany, kteří nám velkoryse nabídli střechu nad hlavou. Společně jsme vařili a byli jsme jako rodina. Po pár dnech přijel na nádraží jeho kamarád a o den později jsme se rozhodli společně zvednout kotvy a vyrazit dále.

Na doporučení jednoho místního jsme mířili někam k pobřeží, až jsme dorazili do starého rybářského města Izoly. K večeru jsme šli na kamenitou pláž hledat vhodné místo ke spaní a světe div se, narazili jsme tam na mladý pár backpackerů. Když jsem se jich zeptala, odkud pochází, odpověděli, že z České republiky. To byl ještě větší euforický šok. Hned jsme si všichni padli do noty. Nastala tma a my ve víru konverzace s párem ze stejných krajů zahlédli několik padajících hvězd. **To období totiž byly noci plné padajících Perseid**

foto: Lukáš Hanzlík

a my fascinovaně hleděli na to dění nad námi.

Následujícího dne jsme šli dlouho pěšky. Pečení středozezemským sluncem a vaření tíhou našich zad jsme došli do dalšího města. Překročili jsme hranice a Chorvatsko přecpané turisty k prasknutí nás vítalo. **Jenže my ještě chtěli být skrytí a civilizace nás nelákala.** Zamířili jsme na dobrodružnou cestu, kde jsme se prodírali houštím a tvořili si sami cesty

neprozkoumanými světy směrem pryč od města. Stoupali jsme nahoru a na pláních naše chutě kojili božské fíky. Na vrcholu skály jsme našli místo na spaní s nedocenitelným výhledem na záliv a přírodu kolem. Můj omezený počet písmen se již naplnil a já musím ani ne v půlce příběhu utnout můj proud vzpomínek.

autor článku:
KATARINA KADIJEVIC
třída IV.E

Through the Eyes of a Mug

foto: <http://www.lovetispic.com/image/45062/cup-of-tea>

I woke up when I heard the familiar sound coming out from the kitchen. The door closed. I shut my eyes tightly hoping that doing so would prevent whoever just came in from opening the cupboard. But the next moment, someone opened it and I felt a sharp pain in my eyes coming from the light that almost blinded me. For a while, I could not see anything, but then I started to recognize the well-known silhouette. It was reaching for me, like some gigantic monster. Despite being aware of the fact that today it was my turn to go, I wanted to stay so badly. Leaving was always the hardest part for me. I had to leave without any guarantee of ever coming back again. And for the first time in years, I wished I could move. I wished I could control my body, my life, instead of being controlled by others. I tried to imagine what that would feel like, but somehow, I could not. The hand seized me, warm skin touched my surface, and the long bony fingers embraced me. The hand

took me out of the cupboard and placed me on the kitchen table. Finally, I could see the face. "Oh, no! This girl, again!", was the first thought that came to my mind. Just seeing her face was enough to make me feel paralyzed. Being chosen by her meant hell. It meant spending countless days away from my home, from my closest friends and family. And I was not ready for this.

The girl put a teabag into me. She would only drink green tea, nothing else. I breathed in the fresh smell of the leaves. That made me a little bit calmer. Soon enough, she poured the boiling water into me and my insides started to fill with warmth. I always enjoyed this moment. Every part of me suddenly heated up. All this warmth was like a magical potion that numbed my senses and made me feel peaceful. It made the fear and the sadness go away. It made my miserable life at least a little more bearable. For about fifteen minutes I was allowed to enjoy all this happiness. And even though that might not seem like a long time to you, for me, it was more than enough. After those fifteen minutes, the girl put the teabag out, grabbed me, and took me to her bedroom. Then, she placed her lips around my rim and started to drink the tea. The warmth began to decrease and I cooled down very quickly. It did not take her very

long to drink up all the tea from the inside of me. Then, she put me on the parapet and left. She did not need me anymore. In a while, I fell asleep exhausted by all the worries about what the next hours would bring.

I slept for a very long time and when I woke up I realized that I almost froze to death. The girl left the window open which now allowed the cold December air to get inside. Maybe, this would not have been so tragical had she not left some of the tea inside of me. Of course, she did not drink it all. Why would she? A small amount of the liquid still remained at my bottom and has significantly cooled down by now. The tea turned into something icy. It was so cold that it felt as if something was burning inside of me. But at least it kept me from thinking. I was really scared. Standing all alone in a room full of strange objects made me feel terrified. I missed my cupboard so much. All my friends were there, and I wanted to be with them so badly.

When the girl came home, I was hoping she would take me back to the kitchen. But she just kept ignoring me like I did not even exist, like I was some kind of a ghost. And the pain I had been feeling turned into rage. I wanted to scream or to punch her in her face. But I could not

do anything. I just remained standing powerlessly there in silence while my heart was slowly breaking apart. Life was not fair. The girl never even thought about what it is like to be me. To spend the entire day all by yourself, in a place you do not know. She did not know how helpless one feels when his fate is in the hands of strange creatures. She left me there for days.

After some time, my mind went crazy and I started to have hallucinations as a result of the loneliness and despair I felt because I had been away from home for too long. I thought I would die there. And a part of me was ashamed because I knew that the only honorable way to die was to get broken. Mugs always said that this was the only time when we could make a contact with humans, by breaking into pieces we draw attention to ourselves. And the humans see that we died and stop to clean the pieces. It means they are sad because they lost us. And remembering this was the only thing that kept me alive, I knew that I could not just die and so I did not. After a few days, the girls' mother came and saved me. She brought me back into the kitchen and put me into a dishwasher. Three hours later, I was happily relaxing in my cupboard.

autor článku:
TEREZA KOLKOVÁ

Vocabulary

Seize - to take using sudden force

Embrace - to hold something tightly

Bearable - If an unpleasant situation is bearable, you can accept or deal with it

Rim - the outer, often curved or circular, edge of something

Despair - the feeling that there is no hope and that you can do nothing to improve a difficult or worrying situation

Potion - a liquid that is believed to have a magical effect on someone who drinks it

Fate - a power that some people believe causes and controls all events, so that you cannot change or control the way things will happen

Seize - zmocnit se, chytit, uchopit

Embrace - obejmout, obepnout

Bearable - únosný, snesitelný

Rim - okraj, hrana

Despair - zoufalství

Potion - lektvar, elixír

Fate - osud, úděl

Jablečný závin

POTŘEBUJEME:

- 400 g hladké mouky
- 1 vejce + 1 žloutek
- 250 g másla
- 150 g bílého jogurtu
- špetka soli

Na náplň:

- strouhanka
- cca 5 jablek
- hrst rozinek
- vlašské ořechy
- skořicový cukr
- skořice

POSTUP:

- 1) Do mísy prosejeme mouku, přidáme špetku soli, vytvoříme důlek a do něj rozklepneme vejce. Přidáme nakrájené změkklé maslo a jogurt.
- 2) Rukama vypracujeme těsto a rozdělíme ho na dva stejně

velké díly. Na pomoučněném válu rozválíme první díl těsta do tvaru obdélníku.

3) Posypeme strouhankou a poklademe na plátky nakrájenými jablky. Přidáme rozinky (nejlépe naložené v rumu) a ořechy. Posypeme skořicovým cukrem a skořicí.

4) Zabalíme a postup opakujeme i u druhého dílu těsta. Závin přeneseme na plech vystlaný pečícím papírem. Potřeme žloutkem a povrch posypeme skořicovým cukrem.

5) Pečeme při teplotě 180 stupňů asi 30 minut. Před podáváním poprášíme moučkovým cukrem.

autor článku:
JOHANA VENDLOVÁ
třída 3.M

Tereza Kolková